

VIVES

GABRIEL OCHOA

VIVES

Un text teatral de:

Gabriel Ochoa Peris

Sobre les càrregues policials de febrer del 2012
a l'I.E.S. Lluís Vives

Títol original: Vives

© *Del text:* Gabriel Ochoa Peris

© *Del pròleg:* Josep-Lluís Navarro Lluch

© *De l'epíleg:* Pau Alabajos

© *De la guia didàctica:* Tomás Motos, María José Guisado, Antoni Navarro,
Rafa Palomares

© *Il·lustració de la coberta:* Àlex Benavent

© *D'aquesta edició:* David Vidal (El Petit Editor), 2017

Edita: El Petit Editor

info@elpetiteditor.com

Il·lustració de la coberta: Àlex Benavent

Disseny de la col·lecció: David Vidal

Maquetació: Yaiza Fuster Torres

Impressió: Byprint

Dipòsit legal: V-100-2017

ISBN: 978-84-945989-5-1

Tots els drets reservats. Queda rigorosament prohibida sense autorització de l'editorial qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics) si necessiteu fotocopiar o escanejar qualsevol fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70/ 93 272 04 45).

Fet a Cullera (País Valencià)

PRIMERA PART

Per què la IDEOLOGIA es converteix en POLÍTICA?

Personatges:

JOAN, professor

SUSANNA, alumna

“Reivindiqueu sempre el dret a canviar d’opinió:
és el primer que us negaran els vostres enemics”

JOAN FUSTER, *CONSELLS, PROVERBIS I INSOLÈNCIES*

Pau està en un costat veient l’escena. Llig el que està escrit a la pissarra “Per què la IDEOLOGIA es converteix en POLÍTICA?”. Baix d’això està escrit: “València, febrer 2012”.

Pau comença a tocar la seua guitarra fent-li un homenatge a l’Ovidi i Estellés, “M’aclame a tu”.

Entra Susanna i s’asseu. Apareix Joan, el mestre. Va parlant pel mòbil. Pau se n’ix com si fora un estudiant.

JOAN.— D’acord. Adéu.

Joan ha entrat com dissimulant per arreplegar una cosa quan es fixa, estranyat, en Susanna.

JOAN.— Susanna?

SUSANNA.— Mollà Peris. Ací estic.

JOAN.— Però és hora de... a més, els teus companys han eixit a la concentració.

SUSANNA.— Encara queden vint minuts i volia apuntar—me les referències per a l’examen, si no l’importa...

JOAN (*mirant el seu rellotge*).— Tens raó, queden vint minuts. Però clar, amb tot el que va passar ahir, des del claustre s'ha deixat eixir vint minuts abans; encara que hem avisat: tot ha de transcórrer de manera pacífica.

SUSANNA.— Si no se'n van. Jo baixo ara. Però és que les referències volia tindre-les, que després a l'examen...

JOAN.— Les envie per correu, no patisques.

SUSANNA.— Jo preferisc...

JOAN (*quasi obligat*).— D'acord.

Joan deixa la seua cartera i trau uns quants llibres.

JOAN.— Doncs tenim... (*fullejant un llibre de text*) de "La República" de Plató hem tret el mite de la caverna, el recordes, no?

SUSANNA (*mentre apunta*).— Mai s'oblida. Tot el que em dirà és el que va per l'examen, no?

JOAN.— Sí, clar. Mira, també hem parlat de Sèneca, del seu llibre *De la brevetat de la vida*, i de Plaute mitjançant Hobbes...

SUSANNA.— "L'home és llop per a l'home".

JOAN.— "Homo homini lupus". Exacte. Saps que a la prova puc escriure-vos una frase coneguda d'algun dels filòsofs esmentats perquè feu una dissertació filosòfica.

SUSANNA.— Amb quina extensió?

JOAN.— Depèn de la capacitat de dialèctica de cadascú.

SUSANNA.— Qui més *rollo* li tire millor, no?

JOAN.— No és això. L'important és tindre una ideologia clara, és a dir, la comunió d'idees sobre l'esmentada frase i la seua consecució. Està clar, no?

SUSANNA.— Més o menys.

JOAN.— I ja cap al final hem donat Kant, Marx i Engels.

Torna a arreplegar alguns llibres que ha tret.

SUSANNA.— Això de l'imperatiu categòric...

JOAN.— Kant. Tens algun dubte?

SUSANNA.— No entenc bé què va abans: l'ètica o la moral. Des del punt de vista del filòsof, clar.

JOAN (*s'acomoda perquè sap que s'ha d'estendre en la resposta*).— L'ètica és la pregunta que li dóna sentit a la vida o a l'existència; és a dir, per què faig açò o allò altre? Amb quina finalitat? És positiu per a mi i per als altres?

En el cas de la moral, se centra en el camp de l'acció, de la praxi, és a dir, actuar. Si decidisc actuar d'una forma o d'una altra. Aleshores la meua acció entra en el territori de la moral.

Per a que m'entengues, l'ètica és un acte reflexiu abans d'una acció, l'acció ja entra en el terreny de la moral. Val?

Susanna afirma mig dubtant.

JOAN.— És per això que Kant planteja l'imperatiu categòric, què és allò que s'imposa, que "impera" sobre la resta de coses, perquè és el que s'ha de fer, que està relacionat amb el deure.

No sé si t'he aclarit els conceptes.

Joan, que s'ha acostat a Susanna, li ha tocat el muscle, però ella ha fet un gest de llevar-li la mà, cosa que ell fa ràpidament. Ella es porta la mà al muscle.

JOAN.— Bé?

SUSANNA.— Sí, sí. Només volia aclarir les idees...

Susanna arreplega els seus apunts i els fica en la motxilla. La posa en el muscle contrari al que Joan l'ha tocat.

JOAN.— Et fa mal?

Susanna para.

SUSANNA.— És un examen com qualsevol altre, però...

JOAN.— El muscle.

SUSANNA (*no vol parlar d'açò, però...*).— Mogolló.

JOAN.— Has anat al metge?

SUSANNA.— Vostè no va a la concentració? Jo tire cap abaix. Adéu.

Joan l'atura abans d'eixir.

JOAN.— Què ha passat?

Silenci.

JOAN.— Susanna, em pots contar... estem a soles.

SUSANNA.— És que... Te raó vostè en això de l'ètica, la meua ètica...

JOAN.— Vols que cride la psicòloga de l'Institut?

SUSANNA.— No, no, no. Gràcies... A vegades l'ètica d'u mateix li juga males passades i després passa a l'acció...

JOAN.— La moral. Però si has obrat bé, no patisques. Ha sigut algú familiar?

SUSANNA.— Què diu? No, no, no, no.

Silenci.

SUSANNA.— Mire. No sóc política. Encara no he pogut votar. Tinc divuit anys acabats d'estrenar i... per

ÍNDEX

PRÒLEG	9
NOTA PRELIMINAR	17
FITXA TÈCNICA I ARTÍSTICA.....	19
PRIMERA PART	21
SEGONA PART	35
TERCERA PART	47

GUIA DIDÀCTICA

SINOPSI	71
PRIMERA PART.....	73
SEGONA PART.....	74
TERCERA PART.....	75
JOAN LLUÍS VIVES, NOTES BIOGRÀFIQUES	77
JOAN LLUÍS VIVES, EDUCADOR	83
EL PENSAMENT SOBRE L'EDUCACIÓ.....	84
DOCTRINA DE MESTRE.....	87
EDUCACIÓ DE LA DONA.....	88
ASSISTÈNCIA SOCIAL.....	89
ENTREVISTA AMB GABRIEL OCHOA.....	91

ACTIVITATS DIDÀCTIQUES

PROPOSTES DE TREBALL.....	99
1. ACTIVITAT D'APROXIMACIÓ	100

2. ACTIVITATS D'INICIACIÓ	102
3. ACT. D'EXPRESSIÓ-COMUNICACIÓ	102
4. IMPROVISACIÓ	104
5. DRAMATITZACIÓ	104
6. RETROACCIÓ	106
BIBLIOGRAFIA.....	107
WEBGRAFIA.....	108
ANNEX 1	109
PRIMAVERA VALENCIANA	113
UTÒPICS, IDEALISTES, INGENUS	117
VIURE.....	119
M'ACLAME A TU	121
EPÍLEG.....	123

**Vives de Gabriel Ochoa es va acabar d'im-
primir als tallers de Byprint, Picassent, en
febrer de 2017.**

**El Petit Editor
www.elpetiteditor.com
info@elpetiteditor.com**

Col·lecció - **Apuntador**

1. Hijos de Verónica. Generación del miedo

Anna Albaladejo, Mafalda Bellido, Iaia Cárdenas, Paula Llorens, Guadalupe Sáez y Amparo Vayá

2. Penev. Llopis

Xavo Giménez

3. Vives

Gabriel Ochoa

Gabriel Ochoa Peris (València, 1976).

www.gabiochoa.com

www.elpuntogcreacion.com

Dramaturg, guionista i director. Director artístic de las residències teatrals CREADOR.ES (www.creador-es.com).

Com a dramaturg i director destaquen els seus muntatges *Vives* (2017. Centre Teatral Escalante i Diputació de València), *Las guerras correctas* (2015. Teatro del Barrio, La Rambleta i Teatro de las Esquinas), *Den Haag* (2013) i *Mi camiseta, sus zapatillas, tus vaqueros* producció del festival VEO 2010.

L'editorial Episkenion va publicar *Den Haag y otros textos teatrales* (2013). La Fundació SGAE va publicar *Las guerras correctas* (2015).

Ha coescrit i dirigit el llargmetratge *El amor no es lo que era* (2013), protagonitzat per Aída Folch, Nicolás Coronado, Alberto San Juan, Blanca Romero, Carlos Álvarez-Nóvoa i Petra Martínez.

VIVES

Necessitem aprendre dels nostres joves i adolescents, escoltar-los, estar-hi presents, i recordar sempre que foren ells, els estudiants, els qui encengueren la metxa que provocà l'esclat de la Primavera Valenciana, aquell febrer de 2012 que quedarà per a la història. Aquelles xiquetes i xiquets, amb la seua valentia, la seua dignitat i la seua lluita canviaren aquesta societat, i ara, cinc anys després, fins i tot podem dir que la nova situació política valenciana és en bona part producte d'aquelles revoltes. Però la immensa majoria del jovent valencià continua en una situació precària i en un sistema educatiu que no respon ni de lluny als seus interessos i necessitats...

Del pròleg de
Josep-Lluís Navarro Lluch

